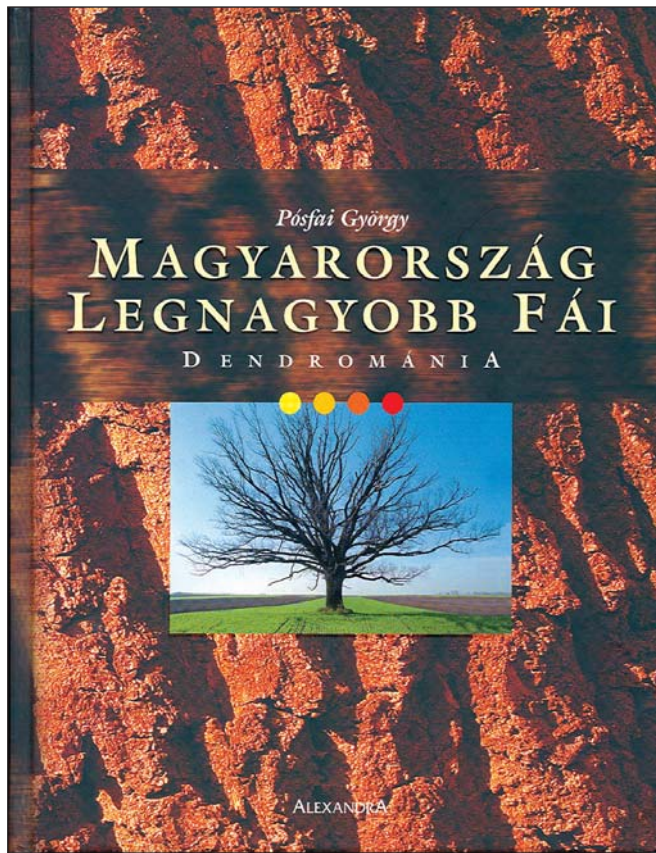

Pósfai György: Magyarország Legnagyobb Fái – Dendrománia

Gyönyörű könyv került a kezembe a karácsony előtti napokban. Külleme, friss nyomdászaga és nem utolsósorban kissé provokatív címe szinte azonnal az ismerkedésre készítetett. A cím a teljességet sugallja, nem bizonytalankodik holmiféle szűkítéssel. Tudjuk, rengeteg könyv, kiadvány, lista, tanulmány készült már hazánk különleges korú, méretű fáiról, de talán egyik sem feltételezte a teljességet! Vajh' ki lehet, aki oly magabiztosan kijelenti, hogy bemutatja – és ez azt feltételezi, hogy ismeri is – Magyarország legnagyobb fáit? A szerző neve számomra túl sokat nem mond, szinte biztos, hogy nem szakmabeli. (Be kell azonban vallanom, hogy korábban néhány telefonbeszélgetés lezajlott közöttünk az öreg fákról, ám eszembe sem jutott, hogy személyesnek tekinthető dolgok után érdeklődjek.)

De lépünk csak tovább! Az alcím: Dendrománia. Ismeretlen szóösszetétel, melynek elemei ismertek, azonban így egyben, bizony ironikus, legalábbis furcsa. Kinyitva a könyvet, a „polgárpukkasztás” folytatódik: *Ajánlás az irigy és lusta olvasónak. „...remélem, hogy az olvasót annyira megragadja, amit ebben a könyvben talál, hogy irigység támad a szívében. Irigyli azt, aki személyes ismerősének mondhatja ezeket a gyönyörű fákat, és irigyli azt a sok kalandot, amit a „fázás”, a fakesés hozott. Remélem továbbá, hogy az olvasó nem csak irigy, hanem lusta is. Hogy miért? Mert ez a könyv tulajdonképpen árulás. Elárulom a nagy fákat, melyek fennmaradásukat annak köszönheték, hogy meg tudtak búzódni egy csöndes, elfelejtett zugban, „időszigetben”, ahol évszázadokig nem történt semmi változás. Nem csaltogott a fejsze, nem szántottak és égettek, nem építettek házat és utat, nem tapostak-döngöltek turistalábak, nem nyomultak iskolásbadak. Itt most elárulom a fákat, lerántom a leplet szemérmes rejtőzködésükről, műboldas navigációs adatokkal szögezem őket*

pőre helyükböz. Mentségül azt tudom felhozni, hogy az olvasók többsége úgyis lusta, és megelégszik a könyv forgatásával. Nem fogja csapot-papot hagyva megrohanni, nyugalomukból kizökkenteni a nagy fákat, nem vállalja a sárdagasztást, napszúrást, bögölycsípést, törteletést a tüskés bozótban, a sokszor bíbavaló keresgélést – szép gondolataink a karosszékben lapozgatva, képeket nézegetve is támadhatnak.”

Továbblapozok a könyvben. Vitába szállok a szerzővel – majd vitatkozok önmagammal. Megsértődök, majd megbocsátok. Érdekesek a fák felderítésének, meglátogatásának gyakorlati tanácsai – melyekkel magam is lépten-nyomon szembesültem. Aztán újabb meglepetés: a fák élvezeti értéke. Ízlelgetem a kifejezést. Kissé furcsa, de aztán eszembe ölik, én is gyakran találkoztam a kérdésekkel, melyeket erdész barátaim – akik egy-egy fához vezettek – nemegyszer feltettek: A felkeresett faj vajon hányadik az országos vagy a megyei listán? Jön a viszontkérdés, mi szerint rangsorolva? Átmérő? Magasság? Fajtömeg? Lombkorona vetület? Netán a

nehezebben meghatározható életkor szerint? Mindezek megválaszolására a szerző több mint érdekes módszert eszelt ki, a tróféáknál alkalmazott Nadler-pontozás analógiáját a fákra alkalmazva. Az, hogy a módszer alkalmazása arra, amire kitaláltatott, kiki döntse el maga! Én, aki gyakran fontosabbnak tartom az öreg fák megítélésénél a szubjektumot a mérhető tulajdonságoknál, ezt egy érdekes játéknak tekintem.

De maradjunk a könyvnel! A fentírtakkal együtt – melyeket én nem negatívumnak, hanem gondolatébresztőnek szántam – nekem nagyon tetszik. Mintegy kétszáz szép, kifejező, jól komponált kép segíti az emóciókat, melyeket az öreg fák látványa kivált az arra érzékeny emberekben. A szerzőn kívül – akiről időközben kiderítettem, hogy sokoldalú ember, neves mikrobiológus, intézeti igazgató,

de az irodalomban is letette már a névjegyét – elismerés illeti az Alexandra Kiadó és a Szegedi Színes Nyomda Kft. munkáját is.

Visszatérve az irigységhez, igen, irigylem Pósfai Györgyöt. Irigylem amiért vette a nem kevés gondot, fáradságot, vállalta az anyagi terheket és kockázatot, amely e munkával és a könyvkiadással jár.

Tiszta szívből ajánlom a könyvet mindenkinek, fotelben vagy terepen egyaránt – utóbbihoz ismét Pósfai sorait kölcsönözve – *a dendrománia pozitívumai messze felülműlják a negatívumokat. Kapjuk fel a hátizsákot, vágjunk bele, kalandra fel!*

Detrich Miklós

**Jogsegély
szolgálat
Dr. Derzsi Tibor
Telefon: (30) 908 2812**